

Janezek prvič v mestu.

Janezek je bil štiri leta že izpolnil, ko je šel z materjo in sestrama, Miciko in Hanco, v mesto obiskat očeta-vojaka, ki je bil kot strežnik pri ranjencih. Doslej Janezek še ni potoval. Poznal je le domačo vasico.

Lepega solnčnega jutra jih je potegnil domači hlapec Miha s konjem do postaje. Dve dolgi uri so se vozili. Dospeli so v zadnjem trenutku, ko je vlak že prisopihal na kolodvor. Mati so naglo optali Janezka in odhiteli na vlak. Niti toliko časa ni bilo, da bi si Janezek ogledal »konja«, ki ga bo peljal v mesto. Železnice namreč še nikdar ni videl.

Zažvižgalo je. Vlak se je zganel in odhitel naglo dalje. Še bolj naglo je šlo, kakor je vozil Miha z domačim konjem. Janezek se ni mogel načuditi, kako dobro ta »konj« vozi. »Kako neki je ime temu hlapcu? Ali ima tudi bič? Gotovo je tudi Miha, kakor naš hlapec.« Take misli so se porajale v Janezkovi nevedni glavic.

Sedel je poleg matere pri oknu. Kaj vse se je videlo skozi okno! Malo bi pogledal vunkaj. Skobaca se na klop. Kako lepo se vidi! Tudi naprej bi malo pogledal po »konju« in hlapcu, ki tako naglo vozita.

Saj ga drže mati za suknjico. Malo se pa le lahko nagnem — si je mislil Janezek.

A smola! Klobuk mu pade raz glavo. »Mati, Miha, ho, hop, ustavi! Ega, E-e-ga, ho!« Mati se ustrašijo, Hanca in Micika pa udarita v smeh, ko vidita Janezka brez klobuka. »Mati, pa bi Miha ustavil!«

A Mih, ki je vozil železničnega »konja«, ni bil mari Janezkov klobuk. »Konj« je pihal in hitel dalje.

Klobuka že več videti ni bilo. »Kaj poreko oče, ko pride Janezek brez klobuka?« Vlak je drdral dalje, vedno dalje. Janezek ni bil nič kaj dobre volje. Sam pri sebi se je hudoval na hlapca, ki jih

pelje z železnico v Ljubljano, in [ni hotel ustaviti, da bi pobral Janezek klobuk.

Še precej časa so se vozili. Naposled se je vlak le ustavil. Mati so prijeli Janezka za roko in ga peljali — razoglavega seveda — skozi množico ljudi. Janezek je menil, da so ljudje sami sejmarji. Toliko jih je videl, in še več kakor tedaj, ko je v domači vasi žeganje ali semenj.

Šli so, mati z razoglavim Janezkom naprej, Micika in Hanca pa zadaj. Dolgo so hodili po mestu in naposled so le dospeli do bolnice, kjer so bili oče. Mati so šli iskat očeta. Janezek je pa ostal pri sestrah in čakal. Bil je utrujen. Sedel je na kamenito stopnico pred pragom. Polagoma se mu je začela klanjati glava. Janezek je zadremal. Tedaj sta prišla oče in mati. Spečega Janezka so vzeli oče v naročje in šli so v gostilno.

Čez nekaj časa se je zbudil Janezek na klopi v gostilni in začudeno ogledoval vojaka, ki je sedel pri mizi. Ko se ga je nagledal, se je spomnil, da je prišel z materjo k očetu v mesto. Zato spomni materi: »Mati, pojdemo očeta iskat!« Ni namreč spoznal očeta — vojaka.

»Kaj me ne poznaš več, Janezek?« reko oče.

Dolgo, dolgo je motril deček očeta. Le počasi ga je spoznal.

A ko je odhajal z materjo nazaj domov in so se oče poslavljali, tedaj se je oprijel Janezek očeta. Zajokal je, ker niso mogli iti oče z njimi. »Oče pridejo za nami, pa ti kupijo nov klobuk,« so potolažili mati Janezka.

Tedaj se je utolažil Janezek. »Oče, pa le lepega prinesite. Takega s krivci!«

In odšli so: mati, Janezek, Micika in Hanca. Vso dolgo vožnjo je Janezek pravil o novem klobuku s krivci in naposled tudi povedal, da se nikdar več ne bo peljal s tem »Mihom« v mesto.

F. Zupančič.

